

[Poul Møller.]

for, atter kan anvendes for at få forhandlingerne på bredt grundlag igangsat på ny. Det er sagt, at Danmark skal være brobygger i denne sag. Jeg ved ikke, om vi har kræfter til det. Og jeg har indtrykket af, at regeringen vil være tilfreds med at være bropille, oven i købet til et landfag. Men vil vi være sande brobyggere, så bør vi, inden det er for sent, inden markedskrigen imellem de seks og England bryder ud i lys lue, gøre endnu et energisk forsøg på at holde det sammen, som hører sammen, sikre Europas økonomiske enhed. Og den fremmes ikke ved en ny spaltning. Lad os i dette høje ting enes om denne linje; da handler vi i overensstemmelse med vort nationale og vort europæiske ansvar.

Aage Fogh: Ikke mindst foranlediget af den sidste ærede taler finder jeg anledning til at henlede opmærksomheden på, at for Danmarks vedkommende ligger det jo desværre sådan, at vi producerer en vare, vi producerer den dygtigt, men der er ikke så forfærdelig mange, der vil købe den. Vor store vanskelighed er altså at afsætte denne vare. Derfor kan jeg ikke være ganske enig med den sidste ærede taler, når han i sit indlæg efter mit skøn var meget streng over for England. Det er dog vist en historisk kendsgerning, at England igennem mere end en menneskealder har været en særdeles god kunde for Danmark.

Efter lange og grundige undersøgelser af alle de markedsplaner, der har været til debat, er vi nået dertil, at vi endelig stilles over for et bestemt forslag, ikke et forslag, der skal gennemføres og være gældende som traktat fra i dag, men et forslag, der skal debatteres videre. Jeg vil derfor understrege, at det må være sådan, at ved den videre debat, der skal føres, inden traktaten skal godkendes, må der være muligheder for at gennemføre visse forbedringer.

Jeg benytter lejligheden til at takke den højtærede udenrigsminister for den redogørelse, han gav os i går, og jeg takker begge de højtærede ministre for de forhandlinger, de har ført både i England og Tyskland, og som har givet resultater, der efter min mening er af stor betydning, og som der kan bygges videre på.

Men det ville være helt uden mening,

hvis jeg ville påstå, at vi her står ved vore ønskers mål. Det har hele tiden været Danmarks håb at kunne blive medlem af det store europæiske frihandelsområde, det område, der omfattede mindst de 13 og helst flere nationer. Desværre har det ikke været muligt, og det er derfor med stor tilfredshed, jeg i går hørte, at den højtærede udenrigsminister både i indledningen og i afslutningen af sin tale meget stærkt understregede, at målet for vort arbejde var den store europæiske sammenslutning. Jeg vil understrege, at det mål må vi aldrig slippe af syne, vi må benytte enhver lejlighed til at gøre en indsats for at nå dette resultat. Yderligere vil jeg tilføje til vore forhandlere, at vi har et stærkt ønske om, at enhver mulighed, der måtte vise sig for, at Finland kan blive medlem af sammenslutningen, må blive udnyttet.

For at erkende stillingen, som den er i dag, tør man vel sige, at problemet om de seks er ude af debat. Det tjener ikke noget formål i dag at diskutere tilmeldelse eller ikke tilmeldelse til de seks, for det er passé. Sandheden er nok den, at der i hvert tilfælde aldrig politisk har været mulighed for Danmarks indmeldelse i de seks. Venstre er det eneste parti, der har givet tilslutning dertil; og fra erhvervslivet har jeg i hvert tilfælde kun set det store landbrug give tilslutning gennem Landbrugsrådet. På dette grundlag har der faktisk aldrig været mulighed for indmeldelse i de seks, og på nuværende tidspunkt vil vi anse det for givet, at det kan afskrives.

Jeg skal ikke benægte, at problemet, om Danmark ville kunne stå udenfor, stå alene, kan diskuteres. Der er vel også noget om det gamle ord, der siger, at den, der står alene, står stærkt, og jeg forstod det ærede medlem hr. Poul Møller således, at det var hans og det konservative folkepartis stilling nu, at vi skulle søge ud i ensomheden. Der var i hvert fald ikke noget om, at vi skulle tilslutte os de seks, og heller ikke noget om, at vi skulle slutte os til de syv, og så måtte resultatet vel blive, at Danmark skulle stå alene. Jeg tror ikke, det kan praktiseres. Men jeg kan ikke nægte, at man meget vel kan se således på sagen, at man siger: ja men Europas befolkning skal jo leve. Det er klart, at en vis mængde fødevarer skal der til, og det, der navnlig er Danmarks